

goed uit te leggen aan de leerling. Veelvuldig oefenen en expliciteren, opnieuw via de meester-gezelmethode, helpt het omgaan met deze bronnen te standaardiseren. Ten slotte hebben autisten moeite om zich in te leven in het verleden. Dit levert de nodige fricties op bij het interpreteren van bronnenmateriaal of bij het zich verplaatsen in historische personen of andere tijden. De docent kan dit (deels) ondervangen door een duidelijke context te schetsen van de periode of persoon waarover hij vertelt. Dit kan het beste via een powerpoint, filmmateriaal of een hand-out met concrete contextuele gegevens als tijdvakken, kenmerkende aspecten, een tijdlijn, plaatjes van hoofdfiguren, etc.

Eigenlijk verschilt lesgeven aan autisten niet eens zoveel van doceren aan reguliere leerlingen. De docent gebruikt dezelfde tips en strategieën die worden aangeleerd op de eerstegraads lerarenopleiding. Lesgeven aan ASS-leerlingen vergt echter een veel sterker accent op het aanbrengen van structuur, op visualisering van de lesstof, op positieve interactie en op het veelvuldig voordoen van historische vaardigheden door de docent. Daarnaast zijn, maar dat spreekt vanzelf, humor, geduld, enthousiasme, voorspelbaarheid en respect belangrijke elementen voor effectiever geschiedenisonderwijs aan autistische leerlingen. ■

U kunt het complete onderzoek opvragen bij de auteur:
ekoops@rietschans.nl.

Don't follow me

Twitter is voor mij de Dagelijkse Dosis Deskundigheidsbevordering op (geschiedenis)onderwijsgebied. Ideaal. Het aantal experts dat de hele dag twittert over interessante onderzoeken en belangwekkend nieuws is groot. Mensen met visie waarmee je een-op-een contact kunt leggen. Geweldig. Ze hebben altijd iets te melden. Meestal gaat dat als volgt: 'Briljant artikel over leerstijlen: <link>', 'Verplichte kost voor iedere docent: Sir Ken Robinson over onderwijs <link>'. 'Opzienbarend onderzoek werpt nieuw licht op moord op Vader des Vaderlands <link>'. De fijnste categorie is de '10 tips voor...', '25 manieren om...' of '100 beste educatieve...'. Binnen een dag pluk ik van Twitter 572 ideeën, tips, apps en games die mijn lessen beter, effectiever, makkelijker en leuker gaan maken. Een constante stroom inzichtgevende video's, paradigmaveranderende onderzoeken, briljante oplossingen: de hele wereld aan deskundigheid onder handbereik.

Welcome to the dark side. Na één dag twitteren, zie ik door de bomen het bos al niet meer. Ik verdwaal in de filmpjes, blogs, artikelen. Zodra ik Twitter start, ben ik zo twee uur verder. Doe ik dat pakweg 300 dagen per jaar - want Twitter slaapt nooit, heeft geen weekends of vakanties - dan maak ik 585 uur meer dan op mijn normjaarstaak staat voor deskundigheidsbevordering. En dan heb ik nog geen training gevolgd, geen boek gelezen, geen Kleio opengeslagen of Historisch Nieuwsblad uit het folie gehaald. Twitter is veel, snel en ook nog verwarrend. '50 manieren om Facebook in te zetten in de klas! <link>' en een paar uur later 'Facebook in de klas is hetzelfde als McDonalds de schoolkantine laten runnen! <link>'. Ja hallo, zo word ik natuurlijk nooit deskundig! (En hoezo Facebook in de klas? Bij ons op school ben je al ICT-expert als je weet waar de laptopkar staat.) Het zal wel komen doordat ik ~~oud~~ geen *digital native* ben. En omdat het niet lukt te focussen op zaken die praktisch relevant zijn. Esoterisch staartdelen in Singapore, breinvriendelijke schoolkantines in Mexico of historisch geisersnorkelen op IJsland? Ik wil het ook weten! Was ik maar een ~~puber~~ *digital native*, dan kon ik alles in perspectief plaatsen met een simpel 'boeiuh'. Maar dat ben ik niet, dus af en toe moet er een doek over de virtuele kwetterkooi. En *don't follow me, I'm lost too*.

Edith van Gameren is freelance journalist en educatief auteur. In maart 2012 studeerde ze af als docent geschiedenis.